

Šrila Indradjuma Svamis, 10 dalis, 12 skyrius

Ši šventa užduotis

Brangiausias Šrila Prabhupada,

Prašom priimti mano nuolankiausias nusilenkimus Jūsų lotosinių pėdų dulkėse. Šlovė Jums!

Šią palankią dieną, kai švenčiu Jūsų apsireikimą šiame pasaulyje, sustingstu keletui akimirų ir prisimenu Jūsų malonę man. Kadangi prasidėjo paskutinė mano gyvenimo dalis, mane nukrečia šurpas, kai pagalvoju, kur dabar būčiau, jei Jūs nebūtumėte išgelbėjęs manęs iš šio siaubingo materialios egzistencijos vandenyno.

Mano kartos vyrai ir moterys metų metus plušėjo, siekdami pasimėgauti laikiniais šio pasaulio malonumais, o dabar išėję į pensiją tikisi gyventi ramiai, pasinėrę į apmąstymus. Tačiau neišpildyti troškimai širdyse persekios juos iki paskutinės dienos.

Kaip ir kiti, aš nieko geresnio nebūčiau užsitarnavęs, tačiau Jūs įsikišote ir pakeitėte mano likimą. Ir kai galiausiai aš atkeliavau pas Jus, Jūs užtarėte mane prieš Aukščiausiąjį Viešpatį. "Štai puikus vaikinai, kuris iš visų jėgų stengiasi Tau pasitarnauti, - meldėtės Jūs. – Prašom priimti jį".

Todėl Viešpats priėmė šią puolusią sielą. Atmesdamas logiką ir argumentus, Jis užėmė mane ir kitus Savo šiuolaikiniais žaidimais skleidžiant juga-dharma, šventųjų vardų kartojimą, kiekviename pasaulio mieste ir kaime.

Nors mano kilmė žema, nors esu suktas ir neturiu jokių gerų savybių, niekuomet neužmiršau

Jūsų malonės. Nepraėjo nei viena diena, mano mylimas mokytojau, kad neprisiminčiau Jūsų nepriežastinės malonės. Todėl vėl ir vėl iš naujo prisiimu atsakomybę atlikti tarnystę Jums.

Šrila Prabhupada, žinau, kaip rimtai Jūs priiėmėte savo dvasinio mokytojo nurodymą skleisti Krišnos sąmonę. Kadangi esate artimas ir mylimas Viešpaties tarnas Jo amžinuose žaidimuose dvasiniame danguje ir kadangi plaukiojate nektariškoje atsidavimo jūroje, Jūs sutelkėte visą dėmesį, kad išvaduotumėte puolusias Kali jugos sielas.

Galiu tik užbaigti, kad Jūsų tarnystė žemėje ir Goloka Vrindavanoje Viešpaties vienodai vertinama. Jūsų žaidimas keturiolika kartų keliauti aplink pasaulį ir be atokvėpio pamokslauti Viešpaties Čaitanjos žinią yra tas pat, kas "lakstyti ir dūkti su Viešpačiu daugybėje Vrindavano giraičių", kaip rašėte poemoje "Malda lotosinėms Krišnos pėdoms".

Ir aš žinau, kad tie, kurie tęsia Jūsų pamokslavimą čia, vieną dieną prisijungs prie Jūsų dvasiniame pasaulyje. Iš tiesų tai geriausias būdas patekti į tą transcendentinę buveinę. Kartą parašėte:

bhajana parayana jiva nrtya gita kare
guru pada anusari jagat nistare

"Sielos, iš tikrųjų besistengiančios garbinti Viešpatį, nuolatos gieda ir šoka džiaugsmingoje sankirtanoje. Sekdamos savo dvasinio mokytojo pėdomis, jos išvaduoja visą pasaulį".

[Viraha-aštaka, Trečias oktetas, 3 posmas]

Buvo laikas, kai matėte, kad vaišnavų pamokslavimas stipriai silpnėja. Rašėte apie tai, ir buvo akivaizdu, kiek daug skausmo jautėte:

mayavadi bha're gela jagat samsare
vaisnava chadila pracara nirjanera ghare

“Visą pasaulį užplūdo impersonalistai, o vaišnavai atsisakė pamokslauti, to darbo, kuris jiems buvo patikėtas, ir pasišalino garbinti į nuošalią vietą”.

[Viraha-aštaka, Šeštas oktetas, 4 posmas]

O Šrila Prabhupada! Tegu daugiau niekuomet nereikės Jums taip liūdėti. Dėl Jūsų stipraus troškimo ir sugebėjimo organizuoti, ISKCON`o judėjimas toliau plečiasi.

Prašom paskirti minutėlę ir pažvelgti į mūsų nuolankias pastangas čia, Lenkijoje. Būdamas šioje žemėje domėjotės šita šalimi, nepaisant to, kad joje buvo komunistinis režimas. Rašėte savo mokiniui Gurudasui:

“Labai džiaugiuosi, girdėdamas, kad važiuoji į Lenkiją. Bharadradža taip pat kalba lenkiškai. Jis ten retkarčiais taip pat gali nuvykti, jei tai būtų galima suorganizuoti. Pamokslavimas Lenkijoje – pirminė būtinybė. Vrindavane kaip nors gali tvarkytis ir kiti... Jei galėtum plačiai pamokslauti Lenkijoje, tai būtų didžiausia vertybė. Jei nori, gali atvykti į Vrindavaną, tačiau man svarbesnis pamokslavimas Lenkijoje”.

[Laiškas, lapkričio 18, 1976]

Brangus dvasinis mokytojai, išsivaduokite nuo nerimo. Leiskite man papasakoti linksmas naujienas, kad mūsų festivalio programos Baltijos pajūryje švenčia savo dvidešimtmetį. Kiekvieną vasarą per šį masinį renginį daugiau nei 750 tūkstančių žmonių susiduria su Krišnos sąmone. Šimtai žmonių perka Jūsų knygas, tūkstančiai girdi ir net kartoja maha-mantrą, ir visi džiaugiasi paskaitomis, bhadžanais ir kitais pasirodymais ant scenos.

O Jūsų malonumui per šių metų Vudstoko festival Kostcýne išdaliname 130 tūkstančių lėkščių prasado. Kiekvienais metais visiems tiems žmonėms išlieka geras įspūdis apie šį judėjimą, kurį Jūs taip sunkiai pradėjote.

Net prieš atvykdami į Vakarus numatėte šiuos stebuklus. Priėmėte savo dvasinio mokytojo Šrilos Bhaktisidhantos Sarasvačio nuotaiką, kuris nuolat galvojo apie naujus būdus užimti žmones tarnyste Krišnai. Vjasa-pudžos sveikinime jam rašėte:

landanete "chatravasa" karibe cao
paripati yate haya se katha bujhao

“Londone norite sukurti keliautojų viešbutį. Paaiškinote, kad jis turi būti aukščiausios klasės”.

mleccha dese "chatravasa" hari-katha-tare
e saba marmera katha ke bujhite pare

“Mėsėdžių barbarų šalyje studentų viešbutis pamokslauti hari-katha! Kas galėtų suvokti šių dalykų svarbą?”

[Vaišištaštaka, Antras skyrius, 8-9 posmai]

Šrila Prabhupada, nepriežastinės malonės dėka užėmėte mus, nelaimėlius, šia sudėtinga užduotimi padėti Jums ir praeities ačarjoms uždegti sankirtanos ugnį visame pasaulyje. Mano pirmąją dieną sankirtanoje, 1970 vasarį, pasisukau į brangų draugą. “Galėčiau tai daryti visą savo gyvenimą, - pasakiau jam”.

Dabar mano paskutinės dienos grėsmingai kyla virš horizonto, jos visai netoliese. Prašom leisti man pasakyti, kad jei tai Jūsų troškimas, aš laimingai užsiimsiu šiuo pamokslavimo darbu visą amžinybę ir dar daugiau.

Šrila Prabhupada, man patinka ši tarnystė, kurią davėte man, “plačiai pamokslauti ir tikėti šventaisiais vardais”. Garbinu šį nurodymą visa širdimi ir siela. Tai mano egzistencija ir jos pabaiga. Gaunu beribį pasitenkinimą ir džiaugsmą per sankirtaną dalindamasis savo gera sėkme su kitais. Galiu garbingai pasakyti, kad niekas trijuose pasauliuose manęs labiau

netraukia.

Netvirtinu, kad neturiu materialių troškimų ir nesakau, kad esu tyras bhaktas. Tačiau tegu niekas nesuklysta: tarnystė Jūsų lotosinėms pėdoms patenkina žymiai labiau, nei visi šio pasaulio malonumai.

Brangus dvasinis mokytojai, žinau, kad vieną dieną užuolaida nusileis ir mano vaidmuo šioje festivalių programoje baigsis. Tikiuosi ir meldžiu, kad mano mokiniai tęs juos, įgiję tikslą ir dvasią šiai tarnystei atlikti iš savo dvasinio mokytojo.

Tačiau prašom žinoti, kad nors šis mirtingas kūnas gali išnykti, mano troškimas tarnauti Jums niekuomet nesušilpnės. Prašom visuomet įtraukti mane į savo pamokslavimo palydą, nesvarbu, į kurią vietą visuose trijuose pasauliuose keliautumėte. Tegu mirtis būna trumpiausias atokvėpis nuo intensyvios visą gyvenimą trukusios tarnystės Jums. Ir tegu kitą gimimą tęsiu šią tarnystę, bet su dar didesniu entuziazmu, pasiryžimu ir sėkme.

Meldžiu, kad po daugybės tokių gimimų mano širdis išsivaduočiau iš visų dalykų, kurie trukdo tapti Jūsų artimu tarnu. Galbūt tuomet pasikviesite mane prie savęs ir pasiūlysite prisijungti prie Jūsų palydovų dvasiniame danguje, kur kiekvienas žingsnis yra šokis, kiekvienas žodis – daina ir kur kiekvieną dieną vyksta festivalis. Laukiu tos akimirkos, Šrila Prabhupada.

Dabar trokštu įvykdyti Jūsų kitą nurodymą ir norėčiau rasti prieglobstį žodžių, kuriuos parašėte tokią palankią dieną kaip ir ši, atskleisdami širdį savo dvasiniam mokytojui:

srila prabhupada! tumi aja kara daya
e-bara karuna kara haiya amaya

“O Šrila Prabhupada! Prašom būkite maloningas mums šiandien. Turėkite dabar gailesčio ir leiskite patirti Jūsų meilę mums”.

[Vaišištjaštaka, Aštuntas skyrius, 9 posmas]

Jūsų ištikimas sūnus ir lojalus mokinys,

Indradjumna Svamis